

בש"פ 1655/19 - פלוני, פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1655/19

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

העוררים:

1. פלוני
2. פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 על החלטת בית המשפט המחוזיתל אביב-יפו מיום 28.2.2019 במ"ת 53784-02-18 שניתן על ידי כב' השופט צ' קאפח

בשם העורר 1:

עו"ד עדי קידר

בשם העורר 2:

עו"ד חי הבר

בשם המשיבה:

עו"ד טל (אדיר) כהן

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ או החוק), על החלטתו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט צ' קאפח) במ"ת 53784-02-18 מיום 28.2.2019,

אשר דחתה את בקשת העוררים לקבל מידי המשיבה חומרי חקירה בקשר להליך פלילי אשר מתנהל נגדם בגדרו של תפ"ח 54410-02-18 (להלן: התיק העיקרי).

ההליכים הקודמים

2. ביום 25.2.2018 הוגש לבית המשפט המחוזי תל אביב-יפו, במסגרת התיק העיקרי, כתב אישום נגד העוררים המייחס להם מעשי עבירה כדלקמן: רצח תוך ביצוע עבירה, עבירה לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427 לחוק העונשין; וכן קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.
3. לפי האמור בכתבהאישום, העורר 1 שימש מאבטח של שאול פרץ (להלן: פרץ), ואילו העורר 2 שימש נהג של פרץ. פרץ עוסק במתן הלוואות ויש לו סכסוך מתמשך עם ד'. במספר הזדמנויות, נפגש פרץ עם י' (להלן: המנוח), שהיה מצוי בקשרי חברות עמו ועם ד', ודרש ממנו לנתק את קשריו עם ד'. דרישות אלו גרמו למנוח חשש וחרדה אותם נהג להביע לפני אשתו. עובר ליום 14.1.2018, גמלה בלבו של פרץ החלטה לגרום למנוח חבלה חמורה על ידי יריולאחר מכן לסחוט ממנו סך של 150,000 ₪. לשם ביצוע תכנית עבריינית זו, קשר פרץ קשר עם העוררים ועם שני אנשים נוספים (להלן: השותפים). ביום 14.1.2018, בשעה 17:59, התקשר פרץ אל המנוח וקבע להיפגש עמו למחרת היום. למחרת, לאחר חלוקת תפקידים בין העוררים לבין השותפים, הסיע העורר 2 את פרץ ואת העורר 1 למקום הפגישה, במהלכה הורה פרץ למנוח למסור את הטלפון הנייד שלו לאביו, אשר שהה במקום, והלה עשה כדבריו. השותפים הגיעו למקום רכובים על קטנוע ומצוידים באקדח חצי אוטומטי מסוג וולטר. עם הגעתם, נמלטו פרץ והעורר 1 לרכבם. המנוח ניסה להימלט לכיוון אביו, אך אחד השותפים ירד מקטנועו וירה שלושה כדורים באקדחו אלעבר פלג גופו התחתון של המנוח. אחד הכדורים חדר לרגל המנוח והשני לבטנו. ירי זה הוביל בסופו של דבר למות המנוח בבית חולים זמן קצר לאחר מכן.
4. ביום 15.4.2018 הוצאה לבקשת המשיבה תעודה בדבר ראיות חסויות בתיק (להלן: תעודת החיסיון).
5. מיום הגשת כתב האישום ועד ליום זה הועבר לידי ההגנה חומר חקירה נרחב, הכולל, בין היתר, תקליטורים רבים המצויים ברשימה שכותרתה "קלטות 24120/18" (להלן: הרשימה). ביום 24.1.2019, לאחר שהעוררים הבחינו כי חסרים ברשימה תקליטורים שמספריהם הסידוריים הם 45, 47, 56, 57, 58, 62, 71 ו-80 (להלן: התקליטורים החסרים), הם פנו אל המשיבה בבקשה לקבל הבהרה בנושא. בתגובתה של המשיבה מיום 28.1.2019, נטען כי לא מדובר בטעות אלא בתקליטורים אשר לא נמצאים ברשימה מסיבות שונות שאין ביכולתה של המשיבה לפרטן ושהתקליטורים החסרים אינם מגדר חומר שלגביו קמה לעוררים זכות עיון לפי סעיף 74(א) לחסד"פ.
6. ביום 31.1.2019, הגישו העוררים לבית המשפט קמא בקשה לפיסעף 74 לחסד"פ, במסגרתה ביקשו מבית המשפט להורות למשיבה להעביר לידיהם את כל חומר החקירה המצוי בידה, ובפרט את התקליטורים החסרים. בתגובתה לבקשה, חזרה המשיבה על טענתה שלפיה "אין המדובר בדיסקים אשר "חסרים" להגנה. כלל חומר החקירה

הועבר להגנה ובכך גם הדיסקים הרלוונטיים". העוררים השיבו לכך כי התקליטורים החסרים אינם כלולים בתעודת החיסיון, ולפיכך על המשיבה להעבירם לידיהם, או למצער, להבהיר מה מכיל כל תקליטור ותקליטור. בתגובה, טענה המשיבה כי ככל שטענותיה הקודמות לא מספקות את בית המשפט, הרי שתוכל לתת הסברים מפורטים יותר בדיון במעמד צד אחד.

7. ביום 28.2.2019 התקיים לפני בית משפט קמא דיון בבקשת העוררים. במהלכו, טענה המשיבה כי בקשה דומה לגילוי חומרי חקירה הועלתה על ידי סנגורים בתיק מקביל (בעניינו של פרץ), אשר עסקה באותה רשימה, וגם בקשה זו נדחתה (על ידי השופטת ש' דותן, ביום 4.9.2018, במ"ת 53785-02-18). עוד טענה המשיבה, כי על החלטה זו הוגש ערר לבית משפט זה (השופט י'אלרון), אשר נדחה אף הוא בהתבסס על הקביעה כי הפירוט שנתנה המשיבה הינו מספק ואין צורך בפירוט נוסף (ראו בש"פ 6867/18 פרץ' מדינת ישראל (5.11.2018) (להלן: עניין פרץ)).

8. לאחר דיון זה, התקיים דיון במעמד צד אחד, במהלכו הוצגו התקליטורים החסרים לבית המשפט, ובסופו דחה בית משפט קמא את הבקשה מהנימוקים שפורטו בפרוטוקול החסיון.

טענות הצדדים

9. לטענת העוררים, לפי סעיף 74(א)(1) לחסד"פ וההלכה הפסוקה, על המשיבה חלה החובה להביא לידיעת הנאשם את דבר קיומו של כל החומר הנוגע לכתב האישום בדרך זו או אחרת, אף אם איננו בגדר "חומר חקירה" ולא נמסר לעיון הנאשם. זאת, במסגרת הרשימה המפרטת את חומר החקירה שנאסף ונרשם על ידי הרשות החוקרת. כמו-כן, מדגישים העוררים כי הדבר נכון ביתר שאת מקום בו אין מדובר בחומר חקירה חסוי, כמו במקרה שלפניי. לפיכך, טוענים העוררים כי שגה בית משפט קמא כאשר לא הורה למשיבה להעביר לרשותם את רשימת התקליטורים השלמה והמפורטת קודם לדיון על מנת שיוכלו לטעון לגופו של עניין. זאת, במיוחד נוכח העובדה שהעוררים, אשר מואשמים ברצח, לא ידעו, ולו בקווים כלליים, מה כלול בתקליטורים החסרים ומה הבסיס לטענה שאינם רלוונטיים למשפט.

10. לטענת המשיבה, די בתיאור הלקוני של התקליטורים החסרים וכן בהצהרה שניתנה על ידה, בין היתר, במכתב ששוגר לבאי-כוח העוררים ביום 28.6.2018, ולפיה "הסתיים בפועל הליך קבלת חומר החקירה בתיק באופן סופי".

11. בדיון שהתקיים לפניי, שבה המשיבה והצהירה כי היא העבירה לידי העוררים, באמצעות באי-כוחם, את כל החומר המצוי בידה ובשליטתה אשר מהווה חומר חקירה רלבנטי, כמשמעו בסעיף 74(א) לחסד"פ.

12. בהסכמת בעלי הדיון, קיבלתי מהמשיבה, במעמד צד אחד, הסברים בנוגע לתקליטורים החסרים.

דיון והכרעה

13. נחה דעתי כי אין מקום להורות למשיבה לספק לעוררים פירוט נוסף ביחס לתקליטורים החסרים, וזאת משום

שחשיפת הפרטים הללו עלולה לחשוף את תוכנם. בעניין זה, דעתי היא כדעתו של השופט אלרון בעניין פרץ (כאמור בפסקה 8 להחלטתו).

14. כמו כן נחה דעתי, כי יש ממש בטענת התביעה שאין מדובר בחומר חקירה רלבנטי. בעניין אחרון זה, פתוחה לפני העוררים הדרך לחלוק על עמדת המשיבה ולדרוש את הצגת התקליטורים בהתבסס על סעיף 108 לחסד"פ. מסגרת זו של סעיף 108 לחוק תאפשר למשיבה, ככל שהיא צורך בכך, לטעון לחיסיון; ואם כך יקרה, יוכלו העוררים להגיש עתירה לגילוי הראיות החסויות (ראו בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר (23.1.2014)).

15. כך או כך, אינני סבור כי סעיף 74 לחסד"פ היא המסגרת הדיונית הנכונה לדרוש מהמשיבה את גילוי התקליטורים החסרים ומידע אודותיהם. המשיבה הצהירה, כאמור, כי אין מדובר בחומר חקירה רלבנטי, והעוררים יכולים להעמיד את הנושא לבדיקה שיפוטית על ידי הגשת בקשה לפי סעיף 108 לחוק. יתרה מכך: אם יתברר לאחר המעשה שאי גילוי התקליטורים החסרים פגע מהותית בניהול ההגנה בתיק העיקרי, תיפתח לפני העוררים הדרך לטעון להפרת זכותם הבסיסית להליך הוגן, על כל המשתמע מכך (ראו בש"פ 213/19 פלוני נ' מדינת ישראל (6.2.2019), ובפרט פסקה 39).

16. הערר נדחה אפוא.

13.3.2019

ש ו פ ט